

אחור וקדם צרתני

לְמַנְצַח לְדוֹד מְזִמּוֹר ה' חִקְרַתְנִי וְתִדְעַ:
 אַתָּה יְדַעַת שְׁבַתִּי וְקוֹמִי בְּנִתָּה לְרַעִי מִרְחוֹק ...
 כִּי אֵין מְלָה בְלִשׁוֹנֵי הַן ה' יְדַעַת כְּלָה:
 אַחֹר וְקִדְם צְרַתְנִי וְתִשֶׁת עָלֵי כִפְכָה:
 פְּלִיאָה דַעַת מִמֵּנִי נִשְׁגְּבָה לֹא אוֹכַל לָה:
 אָנָּה אֶלֶף מְרוֹחֵף וְאָנָּה מִפְּנִיךְ אֶבְרַח ...
 אֲשָׂא כִנְפֵי שְׁחַר אֲשַׁכְּנָה בְּאַחֲרֵית יָם:
 גַּם שָׁם יִדְף תִּנְחַנִּי וְתִאחַזְנִי יְמִינֶךָ: (תהלים פרק קלט, פסוקים א-י).¹

ויקרא רבה פרשה יד סימן א – דרשות שונות על הפסוק²

"אשה כי תזריע" - זהו שכתוב: "אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה".

אמר ר' יוחנן: אם זכה אדם נוהל שני עולמות: העולם הזה והעולם הבא, שכתוב: "אחור וקדם צרתני". ואם לאו, בא ליתן דין וחשבון, שנאמר: "ותשת עלי כפכה", כדכתיב: "כפך מעלי הרחק" (איוב יג כא).³
 אמר ר' שמואל בר נחמן: בשעה שברא הקב"ה אדם הראשון, אנדרוגינוס בראו ונסרו ועשה לו שני גבים: גב מכאן וגב מכאן. אמר ר' שמעון בן לקיש: בשעה שנברא אדם הראשון, דו פרצופין נברא ונסרו ונעשה שני גבים: גב לזכר גב לנקבה ...⁴

רבי ברכיה ורבי חלבו בשם רבי שמואל בר נחמן: בשעה שברא הקב"ה אדם הראשון, גולם בראו, והיה מוטל מסוף העולם ועד סופו, כמו שאתה אומר: "גלמי ראו עיניך" (תהלים קלט טז).⁵ ר' יהודה ברבי סימון בשם ר' יהושע בן לוי אמר: בשעה שברא הקב"ה אדם הראשון, מלא כל העולם כולו בראו. מן המזרח למערב מנין?

¹ זהו ללא ספק, מהפרקים הליריים של ספר תהלים. וכבר אמר על מזמור זה אבן עזרא: "זה המזמור נכבד מאד בדרכי השם ואין באלה החמישה פסרים (חמשת ספרי תהלים) מזמור כמוהו". ראו גם פירוש דעת מקרא (עמוס חכם) בדברי הסיכום שלו לפרק זה. גם אנחנו הקדשנו דף מיוחד לפרק זה בדברינו [פליאה נשגבה ממני](#) בראש השנה. כאן נתמקד בפסוק: "אחור וקדם צרתני".

² מקבילה מדויקת, כמעט מילה במילה, נמצאת בבראשית רבה פרשה ח, המתארת, עפ"י המדרש כמובן, את בריאת האדם ביום השישי. אנו נבקש למיין את השיטות השונות המובאות במדרש זה: שיטת ר' יוחנן, שיטת ריש לקיש, ר' אלעזר ועוד – מיטב חכמי בית המדרש בטבריה, ולמצוא להן מקבילות, בעיקר במדרש תנחומא על פרשתנו. כל חכם לפי שיטתו והעניין שהוא דורש. המשותף כמעט לכל השיטות הוא הוצאת הפסוק מתהילים מידי פשוטו, שהוא תפילת היחיד: דוד \ המשורר, והחלתו על אדם הראשון או על "האדם" בכלל. ראו בבא בתרא יד ע"ב שאדם הראשון הוא אחד מעשרה זקנים שכתבו את ספר תהלים.

³ דרשת ר' יוחנן מוציאה את הפסוק מידי פשוטו, לא רק במילותיו (ראו שוב פירוש אבן עזרא על הפסוק), אלא גם במבנהו. לא הקבלה משלימה היא בין שני חלקי הפסוק, אלא הקבלה ניגודית. "אחור וקדם" למי שזכה, "ותשת עלי כפכה" למי שלא זכה (בסיוע פסוק מאיוב שמבקש הרחקת הכף). אך במדרש תנחומא מובאת שיטת ר' יוחנן באופן קצת שונה וזה לשונה: "הכתוב מדבר באדם הראשון. אמר ר' יוחנן: כתוב בו שתי יצירות, שני יודין, "וייצר ה' אלהים את האדם" - יצירה אחת בעולם הזה ואחת לעולם הבא. אבל הבהמה והחיה והעוף כתוב בהן יצירה אחת". דרשות רבות נאמרו על שני הי"ד דין שב"וייצר" של האדם. ראו, למשל, ברכות סא ע"א ושם דווקא נראה כאילו גם לבהמה יש יצר. ושם נמצא גם הביטוי "אוי לי מיצרי, אוי לי מיוצרי". ועל ההשוואה עם הבהמה אצלנו, ראו דברי ר' שמלאי בסוף המדרש.

⁴ דרשות ר' שמואל בר נחמן ור' שמעון בן לקיש מתמקדות במוטיב של דו-מיניות האדם שנברא תחילה עם צד זכר ונקבה שווים ורק אחר כך נפרדו. האדם הוא חלק בלתי נפרד מהריבוי והזוגיות שבטבע, העומדים מול אחדות הבורא. ראו אבות דרבי נתן נוסח ב פרק ח: "אחור וקדם צרתני - זה אדם וחוה שנבראו כאחד. ולמה לא נתנה לו מיד? אלא שהיה צפוי לפני הקב"ה שאדם הראשון עתיד לעשות לו במה של עץ להיות יושב ודן עליה ... העביר המקום לפניו סדר בהמה וחיה ועופות ... לראות מה יקרא לו ... קרא לבהמה בהמה, קרא לחיה חיה, קרא לעופות עופות וחזר וקרא שמות לכל אחד ואחד. קרא למלאכי השרת מעופפים ... אף להקב"ה קרא שם ... התחיל אדם הראשון מתרעם לפני הקב"ה ואומר לפניו: רבש"ע, לכל הבריות שבראת בעולמך בראת זוג ולי אין זוג וכו' ". ראו מדרש זה בדברינו [מקרא שמות במקרא](#) בפרשת ויצא. עפ"י דרשה זו אדם הראשון נברא דו-מיני, אבל הוא מבקש זוגיות! ובעניין הדו-פרצופין ראו אבות דרבי נתן להלן, וכן רמב"ן בשמות לג כג על הפסוק: "וראית את אחורי לפני לא יראו". וראו גם שמות רבה ה ט על הדו פרצופין שהיה במעמד הר סיני שהוא "קול אלהים חיים". ואלה נושאים מורכבים וסבוכים וראויים לדף נפרד ודיינו במה שהבאנו כאן.

⁵ "גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו יצרו ולו אחד בהם", גם הוא פסוק מפרק קלט בתהלים בו פתחנו. בשיטת רבי ברכיה וחבריו, האדם נברא כגולם. אבל באבות דרבי נתן נוסח א פרק לא נדרש פסוק זה בכיוון אחר: "רבי יהושע בן קרחה אומר: הרי הוא אומר גלמי ראו עיניך ועל ספרך כולם יכתבו - מלמד שהראהו הקב"ה לאדם הראשון דור דור ודורשיו, דור דור ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו, דור דור ונביאיו, דור דור וגיבוריו, דור דור ופושעיו, דור דור וחסידיו". דור דור ודורשיו - גם הדרשות שלנו מקורן באדם הראשון ...

שנאמר: "אחור וקדם צרתני". מן הצפון לדרום מנין? שנאמר: "ולמקצה השמים ועד קצה השמים" (דברים ד לב). ומנין כחללו של עולם? שנאמר: "ותשת עלי כפכה".⁶

אמר ר' אלעזר: "אחור" - זה יום ראשון "וקדם" זה יום האחרון. על דעתו של ר' אלעזר, שאמר ר' אלעזר: "תוצא הארץ נפש חיה" (בראשית א כד). "נפש חיה" - זו רוחו של אדם הראשון. אמר ריש לקיש: "אחור" - זה מעשה יום האחרון, "וקדם" - זה מעשה יום הראשון. על דעתו של ריש לקיש, שאמר ריש לקיש: "ורוח אלהים מרחפת על פני המים" - זה רוחו של מלך המשיח.⁷

אמר רבי שמואל ברבי תנחום: "אחור" - לכל המעשים, "וקדם" - לכל העונשין. אם זכה אדם אומרים לו: אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו, אומרים לו: יתוש קדמך, שלשול קדמך! ר' שמואל ברבי תנחום אמר: אף קילוסו אינו בא אלא באחרונה, שנאמר: "הללו את ה' ... החיה וכל בהמה רמש וצפור כנף" (תהלים קמח ו), ואח"כ: "מלכי ארץ וכל לאומים שרים וכל שופטי ארץ" (שם יא).⁸

אמר ר' שמלאי: כשם שיצירתו של אדם אחר בהמה חיה ועוף, כך תורתו אחר בהמה, חיה ועוף. זהו שכתוב: "זאת תורת הבהמה" (ויקרא יא מו), ואח"כ: "אשה כי תזריע וילדה זכר".⁹

אבות דרבי נתן נוסח א פרק א – המלאכים מבקשים לפגוע באדם

כשבראו הקב"ה לאדם הראשון צר אותו פנים ואחור, שנאמר: "אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפך". וירדו מלאכי השרת לשחתו ונטלו הקב"ה ונתנו תחת כנפיו שנאמר: "ותשת עלי כפך".¹⁰

⁶ כאן שני חלקי הפסוק הם מקבילה משלימה ומתארים את אדם הראשון הממלא את היקום. מצטרף אליהם הפסוק בספר דברים ד לב, פרשת ואתחנן: "כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמה" - פסוק שכפשוטו מתאר את מעמד הר סיני, אך הדרשן מצליח לתמרן אותו לעניין אדם הראשון שמוזכר שם. יחד מתארים פסוקים אלה את אדם הראשון כממלא את חללו של העולם בשלושה המדדים: אורך, רוחב, גובה (מזכיר אולי את האיור [vitruvian man](#) של ליאונרדו דה-וינצ'י). מוטיב זה שהאדם הראשון מלא את כל היקום נזכר במספר מקומות במדרש. ראו מסכת חגיגה יב ע"א: "אמר רבי אלעזר: אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע (או: מסוף העולם ועד סופו, כדברי רבי יהודה שם), שנאמר: למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ. וכיון שסרח - הניח הקב"ה ידיו עליו ומיעטו, שנאמר: "אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה". וכן הוא בגמרא סנהדרין לח ע"ב. ובילקוט שמעוני בראשית רמז כ שמתאר את הנמכת קומתו של אדם הראשון - זאת משום שהמלאכים, שתחילה התנגדו לבריאתו, התחילו להעריך אותו: "אחור וקדם צרתני - מתחלה נברא מן הארץ עד לרקיע וכשראו אותו מלאכי השרת נזדעזעו ונתיראו מלפניו. מה עשו? עלו כולן לפני הקב"ה למעלה אמרו לפניו: רבש"ע, שתי רשויות יש בעולם? הניח הקב"ה ידו על ראשו ומעטו והעמידו על אלף אמה (ילק"ש). והוא בדומה לבראשית רבה ח י: "אמר ר' הושעיא: בשעה שברא הקב"ה אדם הראשון טעו בו מלאכי השרת ובקשו לומר לפניו קדוש. מה עשה הקב"ה? הפיל עליו תרדמה וידעו הכל שהוא אדם". (ומהתרדמה הזו נוצרה האישה, הזוגיות של האדם, שהשוותה אותו עם שאר בעלי החיים מחד גיסא, ויצרה חייך סופי וברור בינו ובין הקב"ה שהוא אחד, מאידך גיסא). דרשות אחרונות אלה, אמנם מסכימות עם ר' ברכיה במדרש שלנו בהקשר לתוכן, אך באשר למבנה, הן הולכות בשיטת ר' יוחנן שההקבלה בפסוק היא ניגודית ולא משלימה. "אחור וקדם צרתני" לפני החטא, "ותשת עלי כפכה" אחרי שאדם הראשון חטא.

⁷ "אחור וקדם" כאן הוא במרחב הזמן: ביום השישי לבריאה, או בששת ימי הבריאה, או בהיסטוריה כולה. ובתנחומא כאן הנוסח קצת אחר: "ר' שמעון בן לקיש אומר: אחור למעשה יום שישי, וקדם למעשה יום הראשון. מה טעם? דאמר ר' שמעון בן לקיש: ורוח אלהים מרחפת על פני המים - זו נפשו של אדם הראשון. לפיכך הוא אומר: אחור וקדם צרתני - אחור למעשה יום שישי וקדם למעשה יום ראשון. ר' אלעזר בן פדת אומר: אחור למעשה יום שישי וקדם למעשה יום ראשון. ונפשו של אדם נבראת תחילה, שנאמר: תוצא הארץ נפש חיה, ואין נפש חיה, אלא נפשו של אדם, שנאמר ויהי האדם לנפש חיה (בראשית ב ז) ... שהיה עסוק בו (בה) כל יום השישי. הוי אחור וקדם צרתני, אחור למעשה יום השישי, וקדם למעשה יום השישי". לפי ר' אלעזר בתנחומא זה, ושלא כר' אלעזר בויקרא רבה, דינו בכך שה"אחור וקדם" הם על פני יום השישי בו נבראו כל בעלי החיים (נפש חיה). האדם קודם לכל החי, אך לא לטבע הדומם והצומח. לפי ריש לקיש ה"קדם" הוא לפני תחילת הבריאה כולה, לפני היום הראשון. האדם (אם זכה) קודם לטבע כולו, לא רק לחי אלא גם לצומח ולדומם. ושיטת ר' אלעזר בויקרא רבה ש"אחור - זה יום הראשון", צריכה הסבר.

⁸ המיקום של דברי ר' שמואל בן תנחום, על שני חלקיו, ברצף הפנימי של המדרש, הוא מלאכת מחשבת. בדבריו הראשונים הוא ממשך לכאורה את הדיון בהקשר עם בריאת העולם (אתה קדמת למעשה בראשית, יתוש קדמך וכו'), אך בהמשך מעביר את כל הדיון למימד רוחני טהור (אחור וקדם לכל המעשים). דבריו גם מתקשרים עם דברי ר' יוחנן שפתח את המדרש. ואילו בחלקו השני, משמשים דבריו של ר' שמואל בן תנחום מבוא לדברי ר' שמלאי הן גם הוא בהשוואה עם בעלי החיים וחיותם את המדרש בקשר לפרשת השבוע.

⁹ אחרי עמל ויגיעה רבה הגענו אל פרשת השבוע. אבל דרשתו של ר' שמלאי שהוא דרשן ידוע (בפרט בוויכוחיו עם המינים, בראשית רבה ח ט) נראית כאן קצת תמוהה. הוא מבקש לדרוש כאן סמוכים (סוף פרק יא בספר ויקרא ותחילת פרק יב), אבל הדרשה מ"תורת הבהמה", היינו אילו בהמות מותרות לאכילה ואילו לא, ללידת האדם, צריכה עיון. ראו המקבילה (מקור?) בבראשית רבה פרשה ח (צוין בהערה 2 לעיל), שם דרשת ר' שמלאי חותמת כך: "א"ר שמלאי: כשם שקילוסו אינה אלא אחור בהמה חיה ועוף, כך ברייתו אינה אלא אחור בהמה חיה ועוף. מה טעמיה? שנאמר ויאמר אלהים ישרצו המים, ואח"כ ויאמר אלהים תוצא הארץ וגו', ואח"כ ויאמר אלהים נעשה אדם וגו' ". האם בהעתקת הדרשה לפרשתנו עיוות מאן דהוא את דברי ר' שמלאי על מנת להתאימם לספר ויקרא? הפתרון שעולה בדעתנו הוא האבחנה בין טהור לטמא שמופיעה תחילה בפרק יב לגבי בהמות כשרות ושאינן כשרות, ורק אחרי כן, טהרת האדם: יולדת, אדם שננגע וכו'. אך נשמח לשמוע לקח טוב משואבי המים.

¹⁰ חזרנו למוטיב הדו-פרצופיות של האדם, אך כאן המלאכים אינם מעריצים את היצור הדו-צידי (פרצופי) הזה (ראו הערה 6 לעיל), אלא נלחמים בו ומבקשים לשחתו. וגם כאן חציו השני של הפסוק - "ותשת עלי כפכה" הוא חיובי, אך לא כחלק מהבריאה המקורית (חללו של עולם), אלא כדבר מאוחר יותר שניתן כהגנה לאדם מפני המלאכים.

אבות דרבי נתן נוסח ב פרק ח – והקב"ה מטיל שלום

"אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפך" - מלמד כשברא הקב"ה את אדם הראשון בקשו מלאכי השרת להבהבו¹¹ ופרש המקום כפף עליו¹² ושמרו והטיל שלום ביניהם. שנאמר: "המשל ופחד עמו עושה שלום במרומו".¹³

שבת שלום
מחלקי המים

¹¹ "להבהב" הוא להצית או לחרוך באור (באש). ראו מסכת מנחות פרק י משנה ד לגבי הכנת קרבן העומר: "קצרוהו ונתנוהו בקופות הביאווהו לעזרה היו מהבהבין אותו באור כדי לקיים בו מצות קל". ובמסכת שבת פרק ב במה מדליקין משנה ג: "פתילת הבגד שקפלה ולא הבהבה". ובגמרא בבא מציעא פט ע"ב: "פועלין אוכלין ענבים בראשי אומניות שלהם, ובלבד שלא יהבהבו באור". וגם בצורה מושאלת, ברכות לד ע"א: "תנו רבנן: העובר לפני התיבה - צריך לסרב, ואם אינו מסרב - דומה לתבשיל שאין בו מלח, ואם מסרב יותר מדאי - דומה לתבשיל שהקדיחתו מלח. כיצד הוא עושה - פעם ראשונה יסרב, שניה מהבהב, שלישית - פושט את רגליו ויורד".

¹² וכשהמלאכים מבקשים לשרוף את משה שבא לקבל את התורה (גמרא שבת פח) הקב"ה נותן לו הגנה אחרת: "אחוז בכסא כבודי וחזור להם תשובה". לעניינינו, השלום בדימוי של פריסה או פריסת כפיים נמשכת לדורות, הן בברכת כוהנים הפורסים את כפיהם ומסיימים ב: "וישם לך שלום" והן בנוסח ברכת השכיבנו לשלום בליל שבת: "הפורס סוכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים".

¹³ התנגדות המלאכים לבריאת האדם, בפרט לאחר שראו את התוצאה - "אחור וקדם צרתני", גרמה גם למחלוקת קשה ביניהם. ראו בראשית רבה פרשה ח לגבי הויכוחים השונים של המלאכים לפני בריאת האדם: "הללו אומרים ייברא הללו אומרים לא ייברא". עד שצריך היה הקב"ה לא רק לפרש כפו על האדם: "ותשת עלי כפכה" ולהגן על יצירתו, אלא גם להשכין שלום בפמליא של מעלה. מתוך המחלוקת נברא השלום. לא רק שלום בין האדם למלאכים, אלא גם שלום בין המלאכים לבין עצמם. "גדול השלום שדורים עליונים צריכים שלום שנאמר: המשל ופחד עמו עושה שלום במרומו (איוב כה ב). והרי דברים קל וחומר: ומה אם במקום שאין איבה ותחרות ושנאה ובעלי דבא צריכים שלום, קל וחומר למקום שיש בו כל המידות הללו" (ספרי במדבר פיסקא מב וישם לך שלום). ואנו נהפוך את הסדר: בריאת האדם כפתה, כביכול, השכנת שלום בעולמות העליונים. עכשיו משנברא, משימתו היא להשכין שלום גם בעולם הזה. אך גם לכך צריך סייעתא דשמיא: "עושה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל". ובפרט על ירושלים!